WINTERTENTOONSTELLING

#VillaLesZéphyrs

RHAPSODY IN BLUE

ZATERDAG 30.10.21 >
MAANDAG 18.04.22

Villa Les Zéphyrs in Westende is een authentiek gerestaureerde vakantievilla uit 1922 van het Gentse doktersechtpaar Muyshondt-Conard en brengt tentoonstellingen van hedendaagse, beeldende kunst.

De kunstwerken worden in de villa geplaatst in het origineel interieur van o.a. art nouveau-ontwerper Henri Van de Velde. De kelderkeuken voor het personeel, de slaapkamer van de meid en de badkamer met verzonken bad zijn fraai bewaarde onderdelen en geven een mooi beeld van de woon- en leefcultuur aan zee in de jaren 1920-1940.

Villa Les Zéphyrs

GRATIS TE BEZOEKEN TIJDENS DE OPENINGSUREN.

Henri Jasparlaan 173 - 8434 Westende

OPENINGSUREN

schoolvakanties
ma > za: 9.30 - 12.30 & 13.30 - 17.00 u.
zo: 9.30 - 12.30 u.

Buiten schoolvakanties
za: 9.30 - 12.30 & 13.30 - 17.00 u.
zo: 9.30 - 12.30 u.

GIDSBEURTEN

Rondleiding: villa, expo, en wandeling naar kunstwerken t.h.v. Grand Hotel Bellevue, tijdens schoolvakanties op dinsdagen tussen 10 en 12 u. - € 5 pp.

Groepen op afspraak.

Info en inschrijvingen
059 31 91 28

COLOFON

V.U.: Jean-Marie Dedecker, Spermaliestraat 1, 8430 Middelkerke

DRUK: Debeuckerlaere

FOTOGRAFIE: via de respectievelijke kunstenaars

MET DANK AAN: Whitehouse Lovenjoel, Salon des Refusés, Rodolphe Janssen Galerie, Galerie Transit, Damian and the Love Guru, Koen Bulckens, Tanguy Eeckhout &Julie Senden

WERK OP COVER: Thomas Lerooy

RHAPSODY IN BLUE

De tentoonstelling 'Rhapsody in Blue' dompelt de bezoeker onder in 'moodswings' en verwijst naar het gelijknamige muziekstuk van Amerikaans componist en cultuuricoon George Gershwin. Het stuk werd gecomponeerd in de 'Roaring Twenties', de woelige periode waarin ook villa Les Zéphyrs werd geboren.

Een rapsodie is een muziekstuk waarin contrasterende delen toch een eenheid vormen. Die stemmingswisselingen van de rapsodie zijn ook kenmerkend voor de periode waarin het stuk 'Rhapsody in Blue' van George Gershwin geschreven werd, in 1924, enkele jaren na de Eerste Wereldoorlog. De wilde jaren 1920, the jazz age, waren de tijd van het uitbundig feesten na de wereldbrand, maar ook van rouw en reflectie om het verlies, om het geleden leed.

George Gershwin

Dit contrast leren we ook vandaag kennen. Honderd jaar later zijn we zelf ongewild figuranten in een rapsodie waarin de stemmingen snel wisselen tussen berusting, hoop en protest. Zowel in de muziek en het tijdvak van Gershwin als in de huidige tijd wisselen we tussen uitbundigheid en ingetogenheid.

De muziek van Gershwin was een kruisbestuiving tussen jazz en klassiek. Ook in de tentoonstelling 'Rhapsody in Blue' werken we met kunstenaars uit verschillende disciplines, of met kunstenaars die verschillende technieken en/of kunstvormen mengen.

Curator van de tentoonstelling is kunsthistorica Isolde De Buck. Ze groeide op tussen de kunsten en is gepassioneerd door erfgoed, design en hedendaagse kunst. Ze heeft meer dan 30 jaar ervaring in het initiëren en opstellen van tentoonstellingen waarin uitzonderlijke combinaties tussen kunst, wetenschappen en maatschappelijke evoluties worden verkend.

Voor de tentoonstelling Rhapsody in Blue worden in de villa ideeën en reflecties uitgetekend in verschillende materialen en worden werken in situ gemaakt. Laat je dus meevoeren op de wisselende variaties van deze compositie.

"Villa Les Zéphyrs werd gebouwd in de jaren 1920 , de periode waarin art deco en jazz floreren. Bij beide kunstvormen gaan traditie en innovatie hand in hand en met de opkomst van de jazz doet de improvisatie zijn intrede, krijg je mengvormen van Europese klassieke muziek en Afro-Amerikaanse gezangen.

In de kunsten ontstaat een eclecticisme waarbij kenmerken uit verschillende stijlen, zoals expressionisme, kubisme, modernisme en functionalisme gecombineerd worden.

100 jaar later brengt de tentoonstelling 'Rhapsody in Blue' ook een vorm van historische avant-garde, doordat ze een speelse compositie is, een mengvorm, model staat voor hoe hedendaagse kunstenaars reflecteren op veranderingen in de wereld. We zien een meanderend en contrasterend spel van hybride vormen, herinterpretaties van het verleden en het heden.

Want via de kunst en de geschiedenis creëren we nieuwe verhalen, allegorieën en parabels die nog meer vragen kunnen oproepen, over hoe we opnieuw onze adem, onze identiteit vinden na een sprint, hoe we opnieuw de kracht van verbinding vinden na een periode van ongecontroleerde immobiliteit.

De villa biedt het ideale kader voor een intrigerend kleurenpalet, voor een uitbeelding die wat uit de toon (out of tune) valt, niet echt op zijn plaats is (out of place). En wijzelf dan ook wat 'out of touch'? (niet helemaal mee).

Dat alles in een meerstemmige omgeving, een quote van George Gerswhin indachtig:

> *'Echte muziek moet de gedachten en de inspiratie van de mensen in hun tijd weergeven.'*
>
> *"True music must repeat the thought and inspirations of the people and the time".*

Dat geldt evenzeer voor de kunsten."

Gelijkvloers, gang

In de tekeningen 'Cold Fusion' (Blue en Rose) van Hadassah Emmerich zien we een terugkerend patroon van contrasterende kleurtonen, licht en donker die elkaar afwisselen in een gelaagde compositie. In haar werk zit een persoonlijk onderzoek naar de voorstelling van het lichaam, met een ritmische kadans tussen het erotische verlangen, het exotisme en de futuristische, mechanische beweging.

Emmerich werkt fasegewijs op basis van planmatige processen. Eerst stelt ze op de computer een fotomontage samen, aan de hand van referenties uit haar eigen werk, uit boeken, uit het oeuvre van referentiekunstenaars, al dan niet hedendaags (onder wie Fernand Léger, Evelyn Axell, Kerry James Marshall).

Daarna vervaardigt ze zogenaamde sjablonen: dit zijn uitgeknipte vormen (meestal op groot formaat) die ze gebruikt als beïnkte drukcomponenten om het canvas te bewerken. Zo gaat ze tijdens het proces heen en weer – van computer naar papier, uitgeknipte sjablonen, canvas en terug, van exotisme tot abstractie, van drukprocedé tot waterverf, van vlak canvas tot 3D-objecten, van licht naar donker, en terug.

(°1974, Heerlen, NL)
woont en werkt in Brussel.

HADASSAH EMMERICH

Witte kamer rechts

Thematisch concentreert het werk zich op onze moeizame en problematische omgang met tijd, ruimte en elkaar. Op de Beeck toont de toeschouwer onbestaande maar herkenbare plaatsen, momenten en figuranten die lijken te zijn weggehaald uit het actuele dagelijkse leven en tracht hiermee de tragikomische absurditeit van dit postmoderne bestaan in beelden te vatten.

Het verdwijnen van afstanden, de verontlichaming van het individu en de abstractie van tijd, die voortspruiten uit de globalisering en onze gemediatiseerde, geautomatiseerde en vertechnologiseerde leefwereld, zijn daarbij wezenlijke aandachtspunten.

Met een 'Wunderkammer' (het rariteitenkabinet) in de Villa Les Zéphyrs wordt de dunne lijn bestudeerd tussen waardevol en waardeloos, tussen bijzonderheid en banaliteit en het belang van verhalen om een stilstaand object tot leven te brengen.

(°1969, Turnhout) woont en werkt in Brussel.

HANS OP DE BEECK

Met behulp van kleurennegatieffilm maakte Sadie Murdoch een nieuwe versie van een archieffoto uit 1929 van de modernistische ontwerper Charlotte Perriand, liggend op de iconische Chaise Longue LC4 die Perriand in 1928 ontwierp, in samenwerking met Pierre Jeanneret en Le Corbusier.

Sadie Murdoch verving Perriand door zichzelf en maakte alles binnen het kader minutieus zwart, wit of grijs, waardoor de illusie van een zwart-witfoto ontstaat.

In 'Mirrored Photomontage, Part One', gebruikt Murdoch theatrale vetverf, geconstrueerde rekwisieten. De ontspanknop en timer worden gecombineerd met een geschilderd toneeldecor. Daardoor kan de kunstenaar de ruimtelijke dynamiek van het archiefbeeld opnieuw materialiseren en fragmenteren. Door gebruik te maken van methoden van her-enscenering en montage, onderzoekt Sadie Murdoch de aard van het fotografische document als een constructie.

Mirrored Photomontage, Part One, werd in 2007 gemaakt voor een tentoonstelling in het Henry Moore Institute in Leeds (GB). Die toonde hoe het modernisme het gender-lichaam omlijst en presenteert.

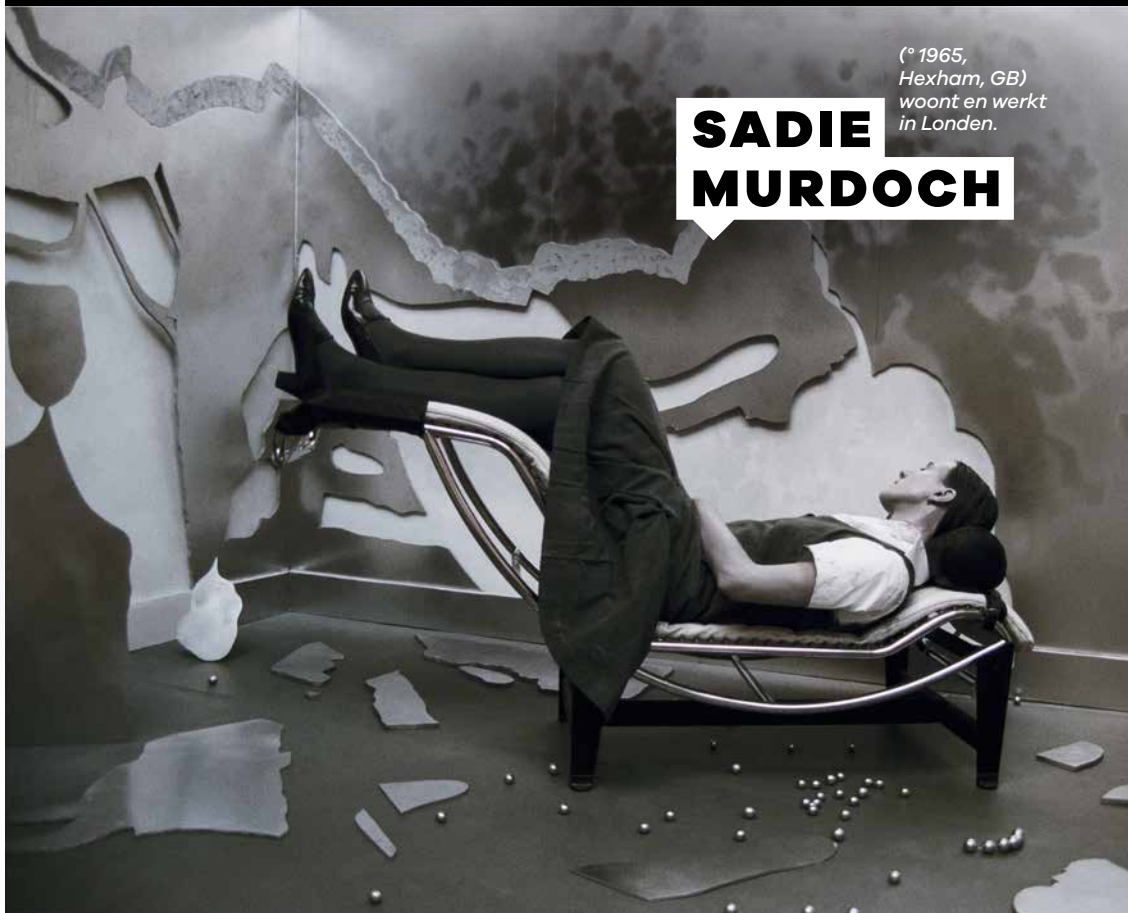

(° 1965, Hexham, GB) woont en werkt in Londen.

SADIE MURDOCH

SHARON VAN OVERMEIREN

(°1985, Antwerpen) woont en werkt in België.

In de loop der geschiedenis keken we door de bril die kunst en museumstukken volgens categorieën indeelt: titel, datum, herkomst, bron , materiaal en context. Door het internet is de wereld vandaag veel toegankelijker geworden en zijn kunstwerken uit alle uithoeken van de wereld terug te vinden. In enkele minuten kan je zo een tijdreis in de kunstgeschiedenis maken.

Voor Sharon van Overmeiren opent dit een nieuw perspectief en wil ze ons op een andere manier doen kijken. Ze heft de hiërarchie binnen de kunstenwereld op en eigent zich de digitale vormen toe. Haar werk is daarom niet onder een bepaalde categorie te klasseren. Je vindt er synthese en vrijheid in het gebruik van klassieke en hedendaagse vormen en begrippen.

Ook in 'He Who Walks Behind The Rows' zet het ons aan om te onderzoeken of er nu elementen van Aztekenkunst, Egyptische symbolen, Afrikaanse of Keltische elementen in verwerkt zijn.

Eetkamer

THOMAS LEROOY

(°1981, Roeselare), werkt in Brussel.

Of Lerooy nu tekent, boetseert of schildert, voortdurend gaat hij op zoek naar de grenzen van zijn medium en zijn onderwerp. Zijn raadselachtige werken dagen de logica van het publiek uit en laten de interpretatie over aan de verbeelding van de toeschouwer. Hij gebruikt herkenbare motieven die hij manipuleert en zo onderuit haalt.

Net als bij een danse macabre zoeken de dromen en fantasieën van de kunstenaar een evenwicht op een vrolijk, maar razend tempo. Monsters, skeletten en hybride wezens bevolken zijn beeldend universum dat het midden houdt tussen symbolisme en surrealisme.

Lerooy onderzoekt en doorbreekt de codes van de kunst. Zijn onderwerpen zijn luchtig en tegelijk geladen, en relativeren zo zichzelf en de werkelijkheid waaruit ze ontstaan.

Behalve voor mythologische, allegorische en complexe betekenislagen reserveert de kunstenaar in zijn werk ook een plaats voor een typisch vleugje Vlaamse humor, dat de Belgische kunst, van Bruegel tot James Ensor, steeds voor een overdreven pessimisme behoed heeft. Spot, een remedie tegen lelijkheid, ook in 'Destroy Everything You Touch'.

Fumoir

Werken en wonen in België.

HANS DEMEULENAERE & SAMYRA MOUMOUH

(Oostende, 1974)

(Lier, 1983)

Dit kunstenaarsduo laat zich inspireren door architectuur, ruimte en vormgeving, waarbij het modernisme het centrale uitgangspunt is. In plaats van iets nieuws te creëren, eigenen ze zich bestaande objecten en situaties toe en geven ze een verrassende hertaling. Door het deconstrueren en elementen uit hun context te isoleren, vestigen ze de aandacht op onze kijkervaring en stellen ze onze perceptie als bezoeker in vraag.

Een ander onderdeel van hun samenwerking resulteert in het maken van sculpturen die zich zowel qua vorm als concept spiegelen aan meubels en architectuur die op hun beurt weer functioneel in de tentoonstelling kunnen worden ingezet. De leesbaarheid van het werk is niet eenduidig, is het een sculptuur of een meubel, of misschien wel beide?

Voor het werk in de villa heeft het duo zich de vormgeving van het meubel 'Armchair With Drawers' van de Japanse ontwerper Shiro Kuramata uit 1967 toegeëigend. Het meubel is volledig vertaald naar MDF, met glanzende vernis erover, zodat een spiegelend oppervlak ontstaat.

Geïntegreerd met het werk vindt men een stapel prints/posters, waarbij Demeulenaere en Moumouh commentaar geven op de context waarin het werk is gepresenteerd.

Eerste verdieping
Eerste kamer rechts

Als voorloper in de revival van de keramiek binnen de hedendaagse kunst heeft het werk van Johan Creten een grote schoonheid. Onder die schoonheid zit wel vaak een scherpe kijk op de samenleving, op de veranderende menselijke verhoudingen en de politiek. Binnen de verhaallijn van Rhapsody in Blue koos Johan Creten voor een combinatie van 'Les Perles Noir', 'Point d'Observation', en 'Mon Petit N'.

Les Perles Noir staat symbool voor de 'overtocht', een beeld van immigratie, volksverplaatsing en politiek bewustzijn. Mon Petit N verwijst naar de geschiedenis, maar ook naar het heden, met dat vermaledijde N-woord. Het beeld toont het lijden, vraagt mededogen in een humanistisch verhaal van menselijke emoties met een universeel en existentieel karakter.

De observatie van de wereld wordt in de tentoonstelling bijna letterlijk genomen, met een Point d'Observation, een sculpturaal element dat zich situeert tussen design en kunst.

(°1963, Sint-Tuiden) woont en werkt in Parijs.

JOHAN CRETEN

Hedwig Brouckaert speelt met de spanning tussen het functionele beginpunt van beelden en het tactiele, abstracte resultaat van haar gelaagde bewerkingsproces.

'Peel - America 2020' is een serie collages op commerciële keramische en marmeren tegels, beïnvloed door de pandemie en het tumult errond in New York City, de stad waar ze sinds 2011 leeft.

Tegels vind je in New York o.a. als de huid van het dense netwerk van openbare gangen en tunnels. Uit mainstream tijdschriften, met hun overgeproduceerde beelden van 'whiteness', sneed ze stukken huid en lijmde die in veelvuldige lagen op de tegels tot een bas reliëf. Vervolgens schuurde en sneed ze erin tot de diepere lagen zich ontblootten. De huid splijt open, pelt, vervelt en toont nieuwe patronen die contouren en grenzen versmelten.

(°1973, La Union, Chili)
leeft en werkt in New York en Gent.

HEDWIG BROUCKAERT

Tweede kamer rechts

In een intieme kamer van de villa tekent Maaike Leyn een levensgrote ijsbeer. De villa doet dienst als een laatste, wellicht te krappe schuilplaats voor het met uitsterven bedreigde dier.

In zijn rapsodie plaatst Gershwin dissonante, contrasterende elementen naast elkaar. Ook een beer in een villa is niet evident. Door de klimaatopwarming transformeert de wereld steeds sneller, is er een toenemende mate van entropie. Vraag is of de door elkaar geschudde orde een nieuwe schikking vindt.

Maaike Leyn maakt monumentale pastel- en houtskooltekeningen op ruw linnen. Het canvas is een vangnet van melancholische impressies die al tekenend ontstaan: harde, tedere, zenuwachtige en aarzelende pasteltrekken, uitwrijvingen. De realiteit is een vertrekpunt, maar de handeling van het tekenen is intuïtief.

Op die manier creëert Maaike Leyn indringende beelden die uitnodigen tot reflectie, over hoe wij, de lichtdeeltjes, dansen in een groot en onbekend universum waarvan we het functioneren niet begrijpen. De tekening, met als titel 'Aangespoeld', is niet geïsoleerd in een kader, maar uitgeknipt en acteur in de omliggende ruimte, net als de kijker.

HEDWIG BROUCKAERT & MAAIKE LEYN

(°1975, Kortemark)
leeft in Oostende en Gent.

Eerste kamer links

(°1983, Gent)
leeft en werkt in New York en Gent.

SARAH YU ZEEBROEK

Sarah Yu Zeebroek toont in haar (muur)tekeningen een rijke verbeeldingskracht die zich in haar dag-en nachtdromen afspeelt. Deze zijn doorspekt met surreële taferelen, soms met humoristische inslag, maar nooit op zoek naar de grap op zich. Intuïtie en spontaniteit zijn de twee voornaamste stuwende krachten die haar doen balanceren tussen controle houden en loslaten. Daarom weet ze nooit op voorhand hoe het werk zich zal ontplooien. Kenmerkend zijn de verschillende lagen en verhalen die zich in een tweedimensionale vorm zonder perspectief vermengen maar toch een visuele diepte oproepen.

Voor de villa maakt ze de tekening 'Stemmen met wissel – wissel met stemmeN' binnen een speciaal gecreëerde setting en kijkervaring. Zo gaat ze op de haar geheel eigenzinnige wijze de thematiek van de moodswings proberen te vatten door 2 schilderijen in 1 te maken. Het werk wordt getoond in een volledig verduisterde kamer, waarbij de wisselende stemmingen alternerend oplichten door ze te beschijnen met lampen in verschillende kleuren.

Sarah is naast beeldend kunstenaar ook actief als muzikante.

Kelderkeuken

Deogracias Kihalu kiest de keuken van de villa als tentoonstellingsplek voor 'Veerkracht-Ressort'. De keuken is voor hem het hart van het huis, symbool voor de wereld waarin we leven en een mooi vertrekpunt om er een nest te leggen. Een nest eieren betekent bovendien nieuw leven, in een huis dat de afgelopen tijd op zijn grondvesten heeft gedaverd. Kihalu verwijst daarbij naar een Yombé gezegde van zijn moeder over een "vogelnest gevuld met eieren bij je thuis", wat staat voor herleving en overvloed.

Binnen het thema van de tentoonstelling herkent hij George Gerhswin, de componist van Rhapsody in Blue, als voorbeeld van de vernieuwer, als de geëmancipeerde componist met Joods-Russische achtergrond die zijn leven uitbouwt in het nieuwe Amerika van de jaren twintig en in zijn composities werkt met invloeden uit de Afro-Amerikaanse muziek.

Kihalu's werk richt zich op de harmonie tussen mens, natuur en de ruimte waarin de mens centraal staat. Hij bevraagt zichzelf over thema's als dekolonisatie, acceptatie van de ander, diversiteit, veerkracht en het collectieve geheugen.

In zijn werk is er geen vast medium waardoor het telkens een andere plastische vorm aanneemt. Het ontstaat uit lijmen, schilderen, tekenen, assembleren en spontaan levensvormen componeren. Het worden assemblages en impressies, zoals een reiziger zich laat beïnvloeden door de kleuren, geuren en geluiden die zijn gemoed beroeren.

DEOGRACIAS KIHALU

(°1982, Democratische Republiek Congo)
woont en werkt in Gent.

cultuurstek.be